

Arrest

nr. 289 625 van 31 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X, wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en wettelijk wordt vertegenwoordigd door haar moeder X, op 14 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient als minderjarige op 2 juni 2022, met de hulp van haar moeder, een eigen verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoekster wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 19 oktober 2022.

1.3. Op 27 oktober 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot de onontvankelijkheid van haar verzoek.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je bezit de Iraakse nationaliteit en bent van Arabische origine. Je werd geboren op xxx 2005 in Bagdad, waar je steeds hebt gewoond. Je ging in Irak twee jaar naar school. Je verklaart moslim te zijn, maar niet echt gelovig te zijn en er niet veel over te weten. In september 2015 ben je samen met je moeder M.Q.W.(...) (CG xxx; O.V. xxx) en je broer A.S.J.A.-B.(...) (O.V. xxx) uit Irak vertrokken. Jullie reisden via Turkije. Van daaruit reisden je moeder, je broer en haar broer S.W.A.A.(...) (CG xxx; O.V. xxx) naar België op 15 oktober 2015. Omwille van financiële redenen kwamen jij, je tante A.W.A.A.-A.(...) (CG xxx; O.V. xxx) en grootvader W.A.R.A.-A.(...) (CG xxx; O.V. xxx) pas een maand nadien naar België. Jouw moeder diende hier een eerste verzoek om internationale bescherming in op 16 oktober 2015. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd het verzoek van jouw moeder ook in de naam van je broer en jou als vergezellende minderjarigen ingediend.

Op 1 september 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) voor je moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 17 maart 2017.

Op 29 mei 2018 diende je moeder tweede verzoek om internationale bescherming in. Ook dit verzoek werd in de naam van je broer en jou als vergezellende minderjarigen ingediend. Op 16 augustus 2018 werd jouw moeders tweede verzoek niet-ontvankelijk verklaard door de Commissaris-generaal. Het door haar ingediende beroep werd op 6 november 2018 verworpen door de RvV.

Op 30 oktober 2019 verzocht je moeder een derde keer om internationale bescherming. Ook dit verzoek werd in de naam van je broer en jou als vergezellende minderjarigen ingediend. Op 18 juni 2021 werd jouw moeders derde verzoek niet-ontvankelijk verklaard door de Commissaris-generaal. Het door haar ingediende beroep werd op 10 mei 2022 verworpen door de RvV.

Op 2 juni 2022 diende jij in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van je verzoek haal je aan dat je vader in april 2021 via Instagram contact met je opnam. Hij vroeg je terug te komen naar Irak. Je zou dan alles krijgen wat je wilde, waaronder een auto. Toen je je zus die nog steeds in Irak verblijft hierover inlichtte, waarschuwde ze je dat hij loog. Als je naar Irak zou terugkeren, zou hij je uithuwelijken, net zoals hij bij haar had gedaan. Toen je nog klein was zou hij ook zelf gezegd hebben dat je zou moeten trouwen met iemand van zijn familie als je groter werd. Bovendien heeft hij je vroeger geslagen, je hebt nog een litteken van toen hij je met een strijkijzer te lijf ging. Bij terugkeer naar Irak vrees je geen toekomst meer te hebben. Je zou van je vader niet meer zomaar naar buiten mogen en je zou verplicht worden een hoofddoek te dragen. Doordat je zou worden uitgehuwelijkt zou je tevens niet meer verder kunnen studeren. Je wil hier in België je studie verzorging afronden en later kinderen en ouderen helpen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan

verklaren wanneer “de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een beslissing werd genomen.”.

In dit geval blijkt uit het administratief dossier dat jouw verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoeken. Je vreest niet te kunnen terugkeren naar je land omwille van een vrees voor je vader. Je verklaart net als je moeder dat hij jullie vroeger sloeg. Bovendien zou hij je bij terugkeer naar Irak geen bewegingsvrijheid gunnen. Je zou gedwongen te worden een hoofddoek te dragen en zou met iemand van zijn familie moeten trouwen (CGVS p.9). Jouw moeder is er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat jullie een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet lopen (zie beslissingen CGVS en arresten RVV die aan het administratieve dossier werden toegevoegd). Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat jij, op basis van deze zelfde motieven, wel een nood aan bescherming aannemelijk zou maken.

Net als je moeder slaag je er niet in hard te maken dat je bij terugkeer zou worden uitgehuwelijkt. Wanneer gevraagd wordt of er al concrete plannen werden gemaakt met betrekking tot een huwelijk voor jou, antwoord je eerst bevestigend. Bij doorvragen blijkt echter dat dit niet het geval is. Je haalt aan dat je vader, toen je nog in Irak verbleef en dus nog erg jong was, ooit gezegd zou hebben dat je op latere leeftijd zou moeten huwen met iemand van zijn familie. Later heeft hij hier nooit meer iets van gezegd tegen jou. Je kwam in april 2021 enkel via je zus te weten dat zij via haar echtgenoot had vernomen dat je vader je zou willen uithuwelijken. Dit is echter een blote bewering die op generlei wijze wordt gestaafd. Je weet bovendien niet aan wie je zou worden uitgehuwelijkt. Bovendien heb je sinds je zus je over je vaders plannen inlichtte, zelfs niet de moeite genomen je vader of iemand van diens familie te zeggen dat je niet zou willen trouwen (CGVS p.10-11). Ook nam je niet de moeite je te informeren omtrent het bestaan van organisaties in Irak die vrouwen zouden kunnen bijstaan indien ze met zulke problematiek worden geconfronteerd (CGVS p.15). Je slaagt er dus niet in op doorslaggevende wijze te overtuigen dat je werkelijk het risico zou lopen op jonge leeftijd gedwongen te worden te huwen in Irak.

Het feit dat je bij terugkeer naar Irak door je vader gedwongen zou worden een hoofddoek te dragen en dat je niet zomaar naar buiten zou mogen, is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het loutere feit dat je je in het openbaar zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur, wat bepaalde restricties inhoudt, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften en het zich onthouden van bepaalde activiteiten, is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Dergelijke gevraagde aanpassingen maken op zich geen inbreuk uit op fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Dient tevens te worden opgemerkt dat je zelf geen idee hebt of er in Irak al dan niet een wettelijke verplichting om een hoofddoek te dragen zou bestaan. Bovendien geef je ook toe dat niet alle vrouwen in Bagdad een hoofddoek dragen (CGVS p.15).

Met betrekking tot je vrees voor je vader omwille van bovengenoemde redenen alsook de mishandelingen waarvan je slachtoffer zou zijn geworden, kan naast het feit dat reeds in je moeders verzoek werd besloten dat deze vrees niet kon worden weerhouden, nog worden opgemerkt dat je hiervan geen bewijsstukken voorlegt. Je toont enkel een litteken dat zou zijn veroorzaakt door je vader die een strijkijzer gebruikte om je te pijnigen (CGVS p.7). Dit volstaat allerminst als bewijs. Van zulk litteken valt immers niet te achterhalen van wanneer het precies dateert en in welke precieze omstandigheden het werd opgelopen. Ondertussen zijn je ouders ook reeds jaren gescheiden (CGVS p.7). Je verblijft reeds jarenlang bij je moeder. Uit haar verzoeken kan worden afgeleid dat zij jou wel vrij laat in je keuzes. Daarenboven dient tevens te worden gewezen op het feit dat je binnen enkele maanden meerderjarig wordt. Je hoeft dus bij terugkeer naar Irak helemaal niet bij je vader te gaan inwonen, waardoor de vrees ten opzichte van hem nog meer dient te worden gerelativeerd. Temeer daar zelfs kan worden getwijfeld aan het feit dat je vader op dit moment wel degelijk in Irak verblijft. Je moeder legde incoherente verklaringen af omtrent zijn verblijfplaatsen. Jij verklaart tijdens je persoonlijk onderhoud dat je er van uitgaat dat hij nog in Irak verblijft, maar niet weet waar. Je moet ook toegeven dat je zelf reeds lange tijd geen contact meer met hem had, noch bij iemand anders naar hem hebt geïnformeerd (CGVS p.6, 8, 14).

Er dient tevens te worden gewezen op het feit dat jouw moeder zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indiende nadat haar weigeringsbeslissing definitief werd op 10 mei 2022. Nochtans komen de motieven die je tijdens jouw verzoek van 2 juni 2022 aanhaalt volledig overeen met hetgeen zij tijdens

haar verzoeken aanhaalde. Er kan dus redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien deze motieven op de waarheid zouden berusten, ook jouw moeder zelf terug een verzoek om internationale bescherming zou indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. De vaststelling dat ze er niet voor koos een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt dan ook de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat je moeder de mogelijkheid om haar minderjarige kind een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen, gebruikte ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen.

Tot slot haal je aan dat je in België verder wilt studeren. Je wil later kinderen en ouderen verzorgen (CGVS p.2, 4, 9, 16). Hierover dient te worden opgemerkt dat dit geen uitstaans heeft met jouw asielmotieven en geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter

door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. In de Baghdad Belts blijft de organisatie ook tribale en gemeenschapsleiders viseren. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Eenheden van de PMF gelieerd aan Iran voerden raketaanvallen uit op (militaire) installaties van de VS en de internationale coalitie en gebruikten berrmbommen tegen wegtransporten in opdracht van de internationale coalitie. Installaties en manschappen van het Iraakse leger die zich op dezelfde plaatsen bevonden werden eveneens getroffen. Het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Begin november 2021 voerden pro-Iraanse milities een droneaanval uit op de residentie van eerste minister Kadhimi waarbij verschillende van zijn bewakers gewond raakten. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerden ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad

actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat je bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient nog te worden gewezen op het feit dat de verbeteringen die werden aanbracht na het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud, geen invloed hebben op bovenstaande appreciatie.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een apart verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/1, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het belang van het kind, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekster meent dat onvoldoende rekening is gehouden met haar kwetsbare situatie als minderjarige en het beginsel van het hoger belang van het kind en de negatieve gevolgen voor haar verdere ontwikkeling, waarbij zij verwijst naar haar vrees om bij terugkeer naar Irak tegen haar wil te worden uitgehuwelijkt door haar vader, dat ze door hem zal worden gedwongen om een hoofddoek te dragen en geen kans zal hebben om verder te studeren, hetgeen haar recht op eerbiediging van haar integriteit, zoals gewaarborgd in artikel 22bis van de Grondwet, schendt.

Verzoekster is verder van mening dat het CGVS zeer kort door de bocht gaat door louter te verwijzen naar de vrees die haar moeder ervoer tegenover haar ex-echtgenoot, tevens verzoeksters vader. Zij wijst erop dat in vorige beschermingsverzoeken nog niet eerder werd aangevoerd dat zij door haar vader wordt verplicht om terug te keren naar Irak onder het valselijk voorwendsel dat zij alles zou krijgen wat ze wou. Haar vrees om te worden uitgehuwelijkt is volgens verzoekster wel degelijk een eigen element dat een afzonderlijk beschermingsverzoek rechtvaardigt.

Waar haar in de bestreden beslissing wordt verweten dat zij niet de moeite heeft genomen om haar vader of iemand van de familie te zeggen dat zij niet zou willen trouwen, repliceert verzoekster dat zij tijdens haar interview reeds aangaf waarom dit was, namelijk omdat haar vader erachter zou komen dat haar zus haar dit vertelde en haar vervolgens zou slaan.

Verzoekster verwijst naar en citeert uit landeninformatie met betrekking tot gedwongen uithuwelijking van vrouwen en meisjes in Irak.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. De Raad bevestigt dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, zoals artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft.

Er mag echter niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling, al dan niet minderjarig, voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan, mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingen-wet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

In het kader van een beschermingsverzoek, quod in casu, kan de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dan ook enkel worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming.

De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, doet geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria.

Uit wat hierna volgt, zal blijken dat verzoekster geen concrete elementen heeft aangevoerd waaruit een dergelijke vrees of een dergelijk risico blijkt. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster ondertussen meerderjarig is geworden.

4. Beoordeling

4.1. Verzoekster dient op 2 juni 2022 bij de Belgische asiendiensten, met de hulp van haar moeder, een eigen beschermingsverzoek in, op grond van artikel 57/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De commissaris-generaal nam vervolgens de bestreden beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

De loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt volstaat bijgevolg niet om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

4.3. De Raad stelt vooreerst vast dat het beschermingsverzoek van verzoekster grotendeels berust op dezelfde gronden die haar moeder aanhaalde in het kader van haar tweede en derde verzoek om internationale bescherming. Deze beschermingsverzoeken van haar moeder werden telkens niet-ontvankelijk verklaard en deze beslissingen zijn definitief geworden, gelet op de arresten van de Raad van 6 november 2018 met nr. 211 978 en van 10 mei 2022 met nr. 272 519.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud verwees verzoekster naar een vrees voor haar vader. Zij verklaart net als haar moeder dat hij hen vroeger sloeg (NPO, p. 7, 11, 15) en dat zij zou worden gedwongen een hoofddoek te dragen, niet zomaar zou mogen buiten komen en ook zou worden uitgehuwelijkt aan iemand van de familie (NPO, p. 9, 15). De commissaris-generaal geeft terecht aan dat deze vluchtmotieven in het

kader van de vorige beschermingsverzoeken van haar moeder ongeloofwaardig werden bevonden dan wel niet aannemelijk werden gemaakt. Het gegeven dat in de vorige beschermingsverzoeken van haar moeder niet werd aangevoerd dat verzoekster onder valse voorwendselen door haar vader zou worden verplicht om terug te keren naar Irak en zij er zou worden uitgehuwelijkt, doet hier geen afbreuk aan. Verzoekster kan overigens niet staven dat haar vader haar zou hebben gecontacteerd via Instagram (NPO, p. 9).

Gelet op het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas van haar moeder, maakt verzoekster op basis van dezelfde motieven als haar moeder, of omwille van problemen die een gevolg zouden zijn van deze problemen, een nood aan bescherming evenmin aannemelijk.

4.4. Daarnaast bemerkt de commissaris-generaal dat verzoekster van de beweerde mishandelingen geen bewijsstukken voorlegt: *“Je toont enkel een litteken dat zou zijn veroorzaakt door je vader die een strijkijzer gebruikte om je te pijnigen (CGVS p.7). Dit volstaat allerminst als bewijs. Van zulk litteken valt immers niet te achterhalen van wanneer het precies dateert en in welke precieze omstandigheden het werd opgelopen. Ondertussen zijn je ouders ook reeds jaren gescheiden (CGVS p.7). Je verblijft reeds jarenlang bij je moeder. Uit haar verzoeken kan worden afgeleid dat zij jou wel vrij laat in je keuzes. Daarenboven dient tevens te worden gewezen op het feit dat je binnen enkele maanden meerderjarig wordt. Je hoeft dus bij terugkeer naar Irak helemaal niet bij je vader te gaan inwonen, waardoor de vrees ten opzichte van hem nog meer dient te worden gerelativeerd. Temeer daar zelfs kan worden getwijfeld aan het feit dat je vader op dit moment wel degelijk in Irak verblijft. Je moeder legde incoherente verklaringen af omtrent zijn verblijfplaatsen. Jij verklaart tijdens je persoonlijk onderhoud dat je er van uitgaat dat hij nog in Irak verblijft, maar niet weet waar. Je moet ook toegeven dat je zelf reeds lange tijd geen contact meer met hem had, noch bij iemand anders naar hem hebt geïnformeerd (CGVS p.6, 8, 14).”* Deze beoordeling wordt door verzoekster in haar verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen. Verzoekster toont niet aan dat hier sprake is van een eigen feit dat een apart verzoek rechtvaardigt.

4.5. Haar vrees om te worden uitgehuwelijkt door haar vader, weet verzoekster, net als haar moeder, evenmin hard te maken. De commissaris-generaal overweegt hierover terdege: *“Wanneer gevraagd wordt of er al concrete plannen werden gemaakt met betrekking tot een huwelijk voor jou, antwoord je eerst bevestigend. Bij doorvragen blijkt echter dat dit niet het geval is. Je haalt aan dat je vader, toen je nog in Irak verbleef en dus nog erg jong was, ooit gezegd zou hebben dat je op latere leeftijd zou moeten huwen met iemand van zijn familie. Later heeft hij hier nooit meer iets van gezegd tegen jou. Je kwam in april 2021 enkel via je zus te weten dat zij via haar echtgenoot had vernomen dat je vader je zou willen uithuwelijken. Dit is echter een blote bewering die op generlei wijze wordt gestaafd. Je weet bovendien niet aan wie je zou worden uitgehuwelijkt. (...) (CGVS p. 10-11). Ook nam je niet de moeite je te informeren omtrent het bestaan van organisaties in Irak die vrouwen zouden kunnen bijstaan indien ze met zulke problematiek worden geconfronteerd (CGVS p.15). Je slaagt er dus niet in op doorslaggevende wijze te overtuigen dat je werkelijk het risico zou lopen op jonge leeftijd gedwongen te worden te huwen in Irak.”* Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie aangaande de positie van vrouwen en gedwongen huwelijken alsook kindhuwelijken in Irak, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die voorgaande pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten.

In de landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, zijn er geen ernstige aanwijzingen die aannemelijk maken dat vrouwen in Irak actueel het voorwerp zijn van groepsvervolging. Het loutere gegeven een vrouw of een meisje te zijn in Irak, volstaat op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Uit de meer recente richtlijnen van UNHCR en het EUAA kan niet blijken dat de situatie voor vrouwen en meisjes in Irak zodanig problematisch is, dat kan worden aangenomen dat zij worden blootgesteld aan vervolging en/of ernstige schade, om de enkele reden dat zij een vrouw of meisje in Irak zijn. Dat gedwongen huwelijken en kindhuwelijken plaatsvinden in Irak wordt niet betwist, maar er blijkt uit de landeninformatie niet dat dit een systematische praktijk is in Irak waarvan iedere vrouw of ieder meisje het slachtoffer is.

Vrouwen en meisjes kunnen nood hebben aan internationale bescherming maar dit is volgens de richtsnoeren van EASO en UNHCR, die door de Raad worden bijgetreden, afhankelijk van hun individuele omstandigheden (zie EUAA *“Country Guidance note: Iraq”* van juni 2022, p. 133-137; UNHCR *“International Protection considerations with Regard to People Fleeing to Republic of Iraq”* van mei 2019, p. 58). Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekster zal

worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst omwille van haar geslacht, moet aldus rekening worden gehouden met de individuele en concrete omstandigheden die een invloed kunnen hebben op dit risico voor vervolging of ernstige schade, zoals het risico op een gedwongen huwelijk of kindhuwelijk (zie EUAA *“Country Guidance note: Iraq”* van juni 2022, p. 137; UNHCR *“International Protection considerations with Regard to People Fleeing to Republic of Iraq”* van mei 2019, p. 96).

Uit het voorgaande volgt dat het risico op een gedwongen huwelijk in hoofde van verzoekster, die inmiddels meerderjarig is, individueel en in concreto aannemelijk moet worden gemaakt.

De Raad acht voorafgaande overwegingen van de commissaris-generaal voldoende om te besluiten dat verzoekster er niet slaagt in haar vrees voor een gedwongen huwelijk in haar geval te concretiseren en de problemen die zij met haar vader zou kennen, aannemelijk te maken. Alles samen genomen, besluit de Raad dat verzoekster niet op doorslaggevende wijze weet te overtuigen dat zij werkelijk het risico zou lopen gedwongen te worden uitgehuwelijkt in Irak; een concrete indicatie in deze zin ontbreekt. Een loutere en vage verwijzing naar algemene objectieve gegevens, zonder deze nader te concretiseren of te individualiseren, volstaat in casu niet. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval sprake zou zijn van een eigen feit dat een apart onderzoek rechtvaardigt.

Verzoeksters kritiek op het motief waarom zij haar vader of iemand van diens familie niet heeft gezegd dat zij niet zou willen trouwen, betreft een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoeksters kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken daar de voormelde bevindingen voldoende determinerend zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar verklaringen te schragen.

4.6. Wat betreft de overige elementen die verzoekster in het kader van haar beschermingsverzoek aanbrengt, met name de bewering dat zij door haar vader zal worden gedwongen om een hoofddoek te dragen, niet zomaar buiten zou mogen komen en dat zij bij terugkeer haar studies zal moeten opgeven, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt.

Voorerst motiveert hij als volgt: *“Het loutere feit dat je je in het openbaar zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur, wat bepaalde restricties inhoudt, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften en het zich onthouden van bepaalde activiteiten, is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Dergelijke gevraagde aanpassingen maken op zich geen inbreuk uit op fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.”*

Vervolgens stipt hij aan: *“Dient tevens te worden opgemerkt dat je zelf geen idee hebt of er in Irak al dan niet een wettelijke verplichting om een hoofddoek te dragen zou bestaan. Bovendien geef je ook toe dat niet alle vrouwen in Bagdad een hoofddoek dragen (CGVS p.15).”*

Voorts voegt hij toe: *“Tot slot haal je aan dat je in België verder wilt studeren. Je wil later kinderen en ouderen verzorgen (CGVS p.2, 4, 9, 16). Hierover dient te worden opgemerkt dat dit geen uitstaans heeft met jouw asielmotieven en geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.”*

Verzoekster beperkt zich tot het louter summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en een algemene verwijzing naar het recht op eerbiediging van haar morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit, zonder evenwel concrete en geobjectiveerde elementen dan wel daadwerkelijk valabele argumenten aan te voeren die de bevindingen in de bestreden beslissing hierover kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen. Dergelijk verweer is dan ook niet dienstig. Verzoekster toont niet aan dat de commissaris-generaal in deze onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of met miskennis van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet oordeelt, zodat voorgaande motieven en het besluit in deze overeind blijven.

De Raad herhaalt vervolgens ook volgende motivering die in dit kader eveneens pertinent is en niet wordt betwist noch weerlegd: *“Ondertussen zijn je ouders ook reeds jaren gescheiden (CGVS p.7). Je verblijft reeds jarenlang bij je moeder. Uit haar verzoeken kan worden afgeleid dat zij jou wel vrij laat in je keuzes. Daarenboven dient tevens te worden gewezen op het feit dat je binnen enkele maanden meerderjarig wordt. Je hoeft dus bij terugkeer naar Irak helemaal niet bij je vader te gaan inwonen, waardoor de vrees ten opzichte van hem nog meer dient te worden gerelativeerd. Temeer daar zelfs kan worden getwijfeld aan het feit dat je vader op dit moment wel degelijk in Irak verblijft. Je moeder legde incoherente verklaringen af omtrent zijn verblijfplaatsen. Jij verklaart tijdens je persoonlijk onderhoud dat je er van uitgaat dat hij nog in Irak verblijft, maar niet weet waar. Je moet ook toegeven dat je zelf reeds lange tijd geen contact meer met hem had, noch bij iemand anders naar hem hebt geïnformeerd (CGVS p.6, 8,*

14).” Gelet op wat voorafgaat en te meer vermits hoger is gebleken dat aan de beweerde problemen met haar vader geen geloof kan worden gehecht dan wel dat deze problemen niet aannemelijk worden gemaakt (zie punten 4.3 - 4.5), maakt verzoekster in deze ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar Irak door vader zal worden gedwongen om een hoofddoek te dragen, niet zomaar buiten zou mogen komen of niet verder zal kunnen studeren.

Alles samengenomen toont verzoekster ook hier niet aan dat in casu sprake zou zijn van een eigen feit dat een apart onderzoek rechtvaardigt.

4.7. Daarnaast stelt de commissaris-generaal dat de veiligheidssituatie in verzoeksters land van herkomst niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de regio van herkomst betreft, betwist verzoekster niet dat, gelet op haar verklaringen over haar regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier. Na zorgvuldige lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt bevestigd in de EUAA “*Country Guidance note: Iraq*” van juni 2022, p. 184-187).

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor haar dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoekster niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

4.8. Het voorgaande in acht genomen, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat verzoekster geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten om bij toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Een schending van dit artikel blijkt niet.

Aangezien artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

Verzoekster meent dat onvoldoende rekening werd gehouden haar kwetsbare situatie als minderjarige. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt echter dat wel degelijk rekening werd

gehouden met de specifieke en kwetsbare positie van de minderjarige verzoekster. Zo werd er aangenomen dat zij bijzondere procedurele noden heeft en werden steunmaatregelen verleend. Een persoonlijk gehoor van verzoekster had plaats door een gespecialiseerde protection officer die een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Dit gehoor vond plaats in het bijzijn van haar advocaat, die ook opmerkingen kon formuleren. Tevens was er een mogelijkheid om stukken neer te leggen. Er was ook bijstand van een tolk Arabisch, wanneer het nodig was. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoekster. De summiere argumentatie in het verzoekschrift toont niet anders aan. Uit de beslissing blijkt verder dat bij de beoordeling van de verklaringen en het beschermingsverzoek van verzoekster rekening werd gehouden met haar jeugdige leeftijd en maturiteit. Het verzoekschrift laat na concreet te maken waar en op welke wijze geen rekening zou zijn gehouden met verzoeksters specifieke noden als minderjarige en verduidelijkt niet concreet hoe en waar de commissaris-generaal dan geen rekening heeft gehouden met haar belangen. Het verzoekschrift maakt dan ook niet aannemelijk dat de commissaris-generaal binnen zijn wettelijke bevoegdheid geen rekening heeft gehouden met de belangen van het kind, in dit geval verzoekster die ondertussen meerderjarig is geworden. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de commissaris-generaal door in dit geval te oordelen dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart onderzoek rechtvaardigen, het hoger belang van het kind, zoals neergelegd in artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Grondwet, heeft miskend.

4.9. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of verzoekster al dan niet eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS met de hulp van een tolk die het Arabisch machtig is. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op het voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

4.11. Waar verzoekster de schending van het proportionaliteitsbeginsel aanvoert, merkt de Raad op dat dit beginsel in de thans gevoerde procedure niet aan de orde is. Zoals reeds gesteld komt het het CGVS en de Raad in casu enkel toe na te gaan of verzoekster al dan niet eigen feiten in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Een beoordeling van de belangen van verzoekster of een afweging van deze belangen jegens de belangen van de samenleving in het onthaalland, valt niet onder voormelde bevoegdheid.

4.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES